

Sabroe: I Anledning af den Bemærkning, som det ærede Medlem fra Vordingborg (Carl Hansen) fremkom med i Slutningen af den Tale, han holdt til Svar paa de forskellige Spørgsmaal, der have været fremme, vil jeg gerne rette en meget alvorlig Henstilling til den højtærede Indenrigsminister om at forhandle med Trafikministeren, om der ikke kunde blive draget Omsorg for, at de unge Mænd, som ere blevne lokkede fra de forskellige Landsdele her ind til København, paa en eller anden Maade kunde faa Frirejse tilbage til deres Hjemstavn. Disse arbejdsløse unge Mænd paa 18, 20, 25 Aar have herinde ingen Slætninge, ingen Venner, intet Hjem, hvor de kunne vende sig hen, de drages derfor meget let af den daarligste Del af de Restaurationer, som findes her i Hovedstaden. De have mindre Modstandsevne til at møde de mange Fristelser, der byde sig frem, og mange af dem egne sig, naar Arbejdsløsheden er ophørt, slet ikke til at tage et Arbejde op igen, der kan brødføde dem. Jeg tror, det vil være baade i deres egen og Samfundets Interesse, om man hurtigst mulig traf Foranstaltning til, at disse Hundreder af unge Mænd kom tilbage til deres Hjemstavn, og jeg vil henstille, at man ogsaa for de øvrige større Byers Vedkommende, Aarhus, Aalborg, Odense osv., vil gøre, hvad man kan, for at faa disse unge Mænd tilbage til Landet.

Jeg vil ogsaa gerne i denne Forbindelse sige, at en af Grundene til, at saa mange unge Mænd — jeg tænker navnlig paa Tjenestetyende, Herregaardsarbejdere — søge ind til de større Byer og ikke mindst til København, skyldes den Omstændighed, at man fra meget store Arbejdsgiveres Side i Byerne, f. Eks. fra de københavnske Sporvejsselskaber, foretrække Landarbejdere for Byarbejdere. De Breve, der komme hjem til Landsbyen, til Husmænd, Landarbejdere, Indsiddere, blive læste af omtrent alle Tjenestefolk i Byen og dem, der staa lige med dem i social Henseende, og derved komme København, Aarhus og de andre større Byer til at staa som sande Eldorado'er, hvor de drage hen paa bedste Beskub, uden i Virkeligheden at kunne udføre andet Arbejde end at kunne bruge en Skovl, en Spade og en Hakke. Kun i de Aar, hvor der er meget

Arbejde af den Slags, er der Mulighed for at finde Arbejde til dem. Det er et i højeste Grad sørgeligt Syn at se den store Masse forhenværende unge Landarbejdere, som er herinde, gaa fuldstændigt til Grunde, fysisk, moralsk og intellektuelt. Ganske vist er der ogsaa Arbejdsløshed mange Steder paa Landet, men disse enkelte Personer, det er jo gerne ugifte Folk, ville dog bedre kunne klare sig der end i den store By. Og selv om der kommer mere Arbejde i Byerne, og det vil der jo komme, er der Hænder nok til det. Denne store Flok unge Mænd, af hvilke flere mere trænge til Uddannelse i deres Fag i Landbruget, har bedre af at komme tilbage end yderligere at forøge den store arbejdsløse Armé. Lad der derfor blive stillet Friбилletter til Raadighed og ogsaa Tærepenge, for at de kunne komme bort. De gaa i Pjalter herinde, de have ingenting, de skamme sig for at komme hjem; lad os gøre noget for at forhindre, at der her vokser en Slægt op, der paa Forhaand hører til Samfundets Pariaer. Vi kunne ikke forsvare at taale det længere.

Jeg siger til de Herrer, der sidde her som Repræsentanter for Bondestanden: Husk paa, hvorledes deres Meningsfæller i ældre Tid her rejste Krav om, at Staten skulde komme de arbejdsløse til Hjælp. Det, der har været Venstres Styrke i dette Land, var, at Venstre da var et virkelig demokratisk Parti, der ikke repræsenterede særlige Standsinteresser. Derfor gik man saa langt ned, som man kunde naa. Og naar man læser de Taler, der blev holdte her af Venstremænd i 1880—81, da der var indbragt Forslag om Tilskud til Kommunerne for at bekæmpe Arbejdsløsheden, af Bonderepræsentanter som Jørgensen, Hummeluhr, Winther og Thomas Nielsen, saa faar man Ærbødighed for det Frisind og det sociale Demokrati, som disse Mænd repræsenterede. Den Gang var det en Højreregering, der havde Magten, og af Navn hed Indenrigsministeren Skeel, men af Gavn var han af samme Støbning som den Mand, der i Øjeblikket er Indenrigsminister. Der er ikke mere god Villie og ikke mere Forstaaelse af den bitre, sociale Nød, der findes i vort Samfund, hos den nuværende Indenrigsminister end hos den tidligere Højreminister, der den